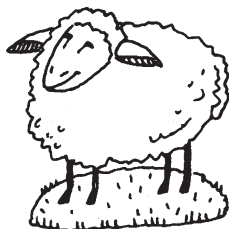
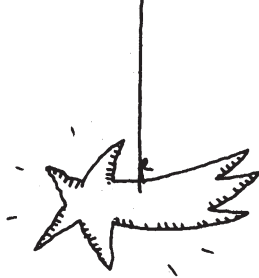

EL PESSEBRE VIVENT

Veig que al meu pessebre
hi falta un cabrit;
remeno la molsa
per si l'amagava;
era tan petit!
L'ovelleta blanca
amb la veu molt trista
belant ha cridat:
—Mentre pasturava
el fill m'han robat!

Em fa tanta pena,
que l'hi vull trobar;
i pregunto a l'aigua
del riu de plata
si l'ha vist passar.
—Jo l'he vist —diu l'ase
cua de fregall—,
però no recordo
si va amunt o avall!—
Enllà hi ha un pollastre
ros i presumit,
tot vermell de cresta,
i quan l'hi pregunto
fa: —Quiquiriquic!

Al costat d'un home
encorbat i vell
vestit amb samarra,
passa una pagesa
amb un pa al cistell
i em diu: —Si em vols creure,
dóna'l per perdut.
Sempre hi ha golafres!
Si l'han vist tan tendre,
algú se l'ha endut.

Jo camino d'esma;
segueixo la gent.
Tots els camins porten
on guia l'Estrella:
cap al Naixement.

La Cova és mig fosca,
quasi no s'hi veu.
Sant Josep vigila
dret vora la porta
d'on Maria seu.
El Noi de la Mare
s'ha ben adormit
sobre un llit de palla.

Per fer-li de manta,
als peus, té el cabrit!
Quina escalforeta
tan bona li fa
la llaneta flonja!
D'una son tan dolça
no els vull despertar.

Tornaré endarrere,
cap on hi ha el ramat,
passant ponts i moltes,
per dir-li, a l'ovella,
que ja l'he trobat!
Ella, assossegada,
sabrà que el seu fill
al lloc on reposa
no té cap perill.

